

Matej Krajnc

Večer na pristavi blizu Prušnikove

Sodobne variacije na Gogolja

I.

Pa sem zabremzal svet in šel ležat
in v sanjah trkal s svinčnikom po mizi.
Priklical sem (menda) Akakija,
ki se je zbral in zdegal svoj nesrečni fizis

k meni na kavč. Potem ni govoril.
Nikoli ni bil artikulativen.
Nikoli ni bil prav posebej živ,
nikdar za akcijo in redko agresiven.

Se je pa ustrašil, ko je padlo sonce dol,
češ: dva bedaka, ki ne vesta, kaj bi!
Sva ga povabila pod mavrično drevo,

kjer Jimi Hendrix dremal je ob gajbi
nečesa, da Akakij se je zasolzil,
slekel šinjel in reveža pokrila ...

II.

Tak no ... Si ti že slišal o hozjajki?
Ga tepe, mu lobanjo plemeniti.
Poglej, ko nosi madeže na srajci!
Lej, hlače ima raztrgane na riti!

Sram ga je, revčka. Sram v dno oblačila,
ki zanj bo moral dolgo lakotvati.
Post zganjati ... tak ... brez večerje spati,
se temu reče ... Če mu bo razbila

(ker tepe ga, sem slišal) revno tikvo,
bo rešen bede. Nič ne bo več vstajal,
uspešnic Troggsov pel (ni jih veliko,

a so udarne!) in kracal od kraja
do špile tiste črke, ki jih zna.
Mar z njimi babo bi poslal v ... no ja ...

III.

Naj te ne briga, dragi aparatčik,
kakšna je luna, ko bežiš domov,
da bi te z aktovko (ker je precej svojati)
ne ruknili na kakšen nočni kol,

kjer bere se rektalna poezija
od zadaj pa naprej, kdor jo obvlada.
Vse to je zgolj uradna iluzija;
kdor iluzijo špara, kruha strada!

Pohiti raje, da te tam, na stradi,
ne bo namahal stari sosed Vid,
ki mu užitka ne prinaša več mejnik,

zgolj note pesmi Mi se mamó radi,
ki zbijajo mu davno slabo vest,
in raje, kot da nosi, dviga pest ...

IV.

Moskva se vgreza, na pomoč hitijo
vsi, ki nekoč so tja hodili v šolo;
zdaj, mrzki manifestom in kladivu,
vrešče, kot Tarzan, "kríga" in "bundólo".

Glej no Akakija, kot zriban star kanarček,
sedi na kamnu in prešteva rublje!
Prestar je, da bi rinil med soldate,
za javne akcije pa fant je preutrujen.

Kihnem mu v brado, pa ne reagira.
Sunem ga v rebra ... tak no ... on pa nič.
Da mu miru ne dam, ga prav en klinc vznemirja,

da besen sem, ker se ne oglasi
niti s polstokcem, mu miru ne kráti,
dokler mu zlata žila ne ukaže vstati ...

V.

Ne boj se, starec! Glej, že pada sneg!
Na tvoji glavi se kote zasluge.
Stojijo v vrsti. Delajo si red.
Ko umrejo, jih nadomestijo druge.

A je sploh važno, kakšen letni čas
se izrodi skozi Purple Haze stoletja?
Naj si činovnik izmisli, če se da,
kak boljši rif, namesto da poseda

in slovam glave krade, repe reže,
kot je zapisal J. V. K., finančnik.
Na svetu ni ne bistrih ne natančnih,

zgolj taki, ki pod drumljo lastne teže,
vse skup zabremzajo (kot jaz) in grejo, lačni,
tja, kamor moč preganjavcev ne seže ...